

ZÁPAS O DUŠI

09

Jakarta Březen

90

VELIKONOCE

Snad všichni víme, že Velikonoce mají pohanský původ. Od malovaných vajíček, králičků až po mazance, včetně velikonočního pústu. Velikonoce byly církvi přijaty v r. 519 a pohanský svátek dostal nový šat, bylo mu přiděleno vzkříšení Ježíše Krista. Nejsou proti velikonočním ani vánočním tradicím, sám se jich zúčastňuji, ale musíme jim dobré rozumět. Tradice mají kladné místo, pokud nás dovedou k biblické pravdě. Tradice je však nebezpečná, jestliže se s ní pouze svezeme. V tom případě dává jen falešnou naději.

V děství jsem vyrůstal v tradičním kostele, aníž bych prožíval biblickou pravdu a živý osobní vztah ke svému Spasiteli. Tradice mi ovšem dala základ a když jsem později ve zralém věku v bibli objevil pravdu, teprve jsem pochopil, kam mě tradice vedla, ale nikdy nedovedla.

Podívejme se na vzkříšení Ježíše Krista, které by mělo být středem Velikonoc.

Když se tedy zvídá o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou některí mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. A jestliže nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lžíví svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. Nebot není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hří-

ích, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!

Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli ... jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. (1 K 15:12-23)

Pavlova logika je jasná. Bez Kristova vzkříšení nevstaneme! Tak jako v něm náš starý člověk zemřel na kříži, tak v něm náš nový člověk vstane v novém těle.

Pochybovači byli v korintské církvi stejně jako v dnešní a Pavel jim domlouval ve všem. Korinští měli církevní rozkol, my máme denominace. Korinští pochybovali o zmrtvýchvstání, mnozí pochybuju dodnes. Pavel s nimi mluvil jako s nedospělými, protože žili světsky jako většina církvi dnes. Korinští byli na foukaní, my jsme ještě víc. Korinští byli nemravnější než pohané, my máme homosexuální sbory. Korintská církev se hašterila o světské statky, my se soudíme. Korinští smilnili, dnešní křesťané se rozvádějí. Korinští měli manželské problémy, my je máme také. Korinští byli modláři, o dnešní modloslužebné církvi raději pomlčme.

Korinští z touhy po uplatnění překroutili dar mluvení v jazycích, blabolili nesmysly stejně jako to dělávali pohané. Celá korintská katastrofa se opakuje. Korinští nevěřili v Ježíšovo vzkříšení, proto

jim Pavel pečlivě vysvětlil, že bez vzkříšení nemáme naději a jsme nejubožejší ze všech lidí.

Postavme se na odpor pochybovačům. Pravda o vzkříšení Ježíše Krista by v Jeruzalémě nevydržela ani hodinu, kdyby hrobka nebyla skutečně prázdná. Uvažujme! Hrobka byla prázdná v neděli ráno po pátečním ukřížování. Židovští velekněží mohou být obviněni z mnoha chyb, ale hluost nebyla jednou z nich. Farizejové a Saducejové byli praktičtí dialektičtí politici. Jejich brilantní vydírání Piláta to jenom dokazuje. Kdyby věděli, kde najít Kristovo tělo, zesměšnili by každého, kdo by kázal o jeho vzkříšení. Ze zoufalého strachu o moc si předvolali apoštoly a pohrozili jim popravou, jestliže okamžitě nezmlknou. Velekněží tělo neměli! Kdyby jej měli, vystavili by je na odiv, aby znemožnili začínající křesťanství.

Mějme na zřeteli, že Kristovi nepřátelé, římská bezpečnost, byli ti poslední, kdo měli Kristovo tělo pod dohledem po jeho smrti a před vzkříšením. Kdyby bylo Kristovo tělo nalezeno v hrobce nebo mimo ní, nikdo by ve vzkříšení neuvěřil. Nevěřící a pochybovači mají v zásobě čtyři teorie proč byla hrobka prázdná:

1. Tělo ukradli učedníci.

... některí ze stráže přišli do města a oznamili velekněžím, co se všechno stalo. Ti se sešli se staršími, poradili se a dali vojákům značné peníze s pokynem: "Řekněte, že jeho (Kristovi) učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali. A doslechněte se to vladar (Pilát), my to urvnáme a postaráme se, abyste neměli těžkosti." Vojáci vzali peníze a udělali to tak, jak se jim řeklo. A ten výklad je rozšířen mezi Židy až podnes. (Mt 28:11-15)

Římská garda šla s nepříjemnou novinou za židovskými velekněžimi, místo za svými římskými důstojníky nebo Pilátem. Vojáci dobré věděli, kdo měl politický vliv, kdo tahá za

provázky loutky zvané Pilát. Velekněží byli zoufali, proto se uchýlili k podplácení římských žoldnérů, uchýlili se k naivní lži, která by neobstála ani u toho nejprimitivnějšího soudu.

- a. Kdyby římská strážná jednotka usnula, jak mohli vojáci vědět, že to byli právě Kristovi učedníci, kdo ukradli tělo?
- b. Pouhá myšlenka, že římská strážná jednotka upadla do hlubokého spánku může být kvalifikována jen jako vtip. Usnutí na stráži se trestalo smrtí. Římská družina byla smrticím strojem. Kdyby se učedníci chtěli jen přiblížit k hrobce, vypukl by pětivteřinový boj, ve kterém by všichni učedníci padli. Kde by vzali odvahu k únosu těla, vždyť se před páry dnů třásli strachy a opustili Ježíše při jeho zatčení?
- c. I kdyby vojáci spali, museli by být hluší, když učedníci odvalovali dvoutunový balvan od vchodu do hrobky. Nejenže učedníci neměli fyzickou sílu jej odvalit, ale více pomocníků by muselo římský bezpečnostní oddíl probudit.
- d. Morálka apoštolů byla neslučitelná s krádeží Kristova těla. Představme si, že apoštolové ukradli tělo, aby kázali lež o Kristově vzkříšení. To úplně odporovalo Kristovu učení. Po Kristově vzkříšení vedli učedníci nebojácný, kurázný život hlasatelský evangelia a všichni zemřeli mučednickou smrtí. Kdo z duševně normálních lidí, a zde jich je tučet, by si hrál na mučedníka lži? Lidé se nechají stít jen za něco v co věří, že je pravda. Učedníci tělo neukradli. Tuto teorii Matouš ani dál nerovnível. Ani nejtvrdosíjnější kritikové biblické viry se o tuto teorii moc neopírají, vědí, že je neudržitelná.

2. Tělo ukradli židovští velekněží nebo římané.

Proč by to dělali? Vždyť by vy-

kopali sami sobě hrob. Vládci Izraele naopak potřebovali Kristovo mrtvé tělo, aby dokázali, že jeho vzkříšení je nesmysl, blud a neracionální hloupost. Izraelští vladci nepotřebovali nic tak zouflale jako Ježíšovo tělo, aby zničili křesťanství ne v kolébce, ale v početí. Křesťanství stojí a padá s Božím zmrvýchvstání. Vládci Izraele, ať velekněži nebo Římané tělo prostě neměli a netušili, kde by mohlo být. Naše víra vězí v prázdné hrobce! Vládcové a zakladatelé různých náboženství a národních katastrof dodnes ve svých hrobkách, pyramidách a mauzoleích trouchnivějí.

3. Ježíš prý nezemřel, upadl jen do hlubokého bezvědomí.

Pravda, Ježíš byl přibit ke kříži, utrpěl těžká a šokující zranění, ale nezemřel, jenom prý omdlel z vyčerpání. Učedníci ho tedy pochovali za živa. Medicína prý byla nedokonalá, takže lidé nepoznali co je dnes vědeckým faktem, že chladný prostor hrobky osvěžuje a Ježíš se probral z bezvědomí. Poněvadž si to lidé neuříšeli jinak vysvětlit, uvěřili, že Kristus vstal z mrtvých. Racionalisté tvrdí následující: Ježíš prošel šesti soudy, třemi římskými, třemi židovskými. Byl zbičován k nepoznání, byl tak slabý, že se nedržel na nohou. Hřeby zprobíjely jeho ruce a nohy. Římané probodli jeho bok a ze srdce vytékala krev s vodou - stoprocentní známka smrti. Čtyři kati, odborníci na slovo vztáti, mu ani nezpřeráželi nohy, aby uspíšili smrt. Ježíš byl mrtev a kati smrt potvrdili. Více než 50 kg balzámu, koření a obvazů bylo obmařáno a obtočeno kolem jeho mrtvého těla. Tíže takové svěrací kazajky by zadusila nejen polomrtvého, ale i živého. Takto ležel v chladné vlhké hrobce a vchod byl zatarasen dvoutunovým kamenem. Římská stráž stála před vchodem, který byl zapečetěn. A teď se stalo neuvěřitelné. Podle této teorie, zatuchlý chladný vzduch oživil komatozního Ježíše, který se

vymotal z obvazů, odvalil dvoutunový kámen a přemohl nejméně šestičlennou hlídku, snad nejlépe vycvičenou zabíjecí jednotku své doby! Potom se v plné svěžestí objevil učedníkům. To snad stačí.

Domnívat se, že Ježíšovo tělo unesli učedníci, velekněži nebo Římané a nebo že Ježíš jen omdlel, vyžaduje jen slepu víru, která je úplně odtržena od reality.

4. Ježíš byl duševně chorý.

Tato teorie je obdoba třetí. Nazveme ji "Spiknutí na hod beránka" pascha, prostě to čemu velmi nepřesně říkáme Velikonoce. Ježíš prý věřil, že je Mesiáš. Tato teorie naznačuje, že byl duševně chorý. Jedenom mentálně vyšinutí o sobě věří, že jsou Napoleonové nebo Mesiášové. Ježíš prý dobré znal starozákonná proroctví a vše sehrál. Spiknul se se svými učedníky a tak společně zrežirovali nejvelkolepější podivnou všech dob, které dodnes věří miliony. Rok narození tohoto "podvodníka" je počátek našeho letopočtu. Ježíš prý předstíral smrt. Jak může někdo předstírat smrt si nedovedu představit. Některí dokonce tvrdí, že byl Ježíš znarkotizován octem, který mu byl na kříži nabídnut. Plán byl však přečkan vzbuditím kopí. Takže Ježíš, ač se mu prý podařilo z hrobky uniknout, později stejně zemřel.

Neznámý mladý muž byl identifikován poblázněnou Marií jako Ježíš. Proto všichni očití svědci a bylo jich asi 500, kteří viděli vzkříšeného Ježíše, byli oklamáni. Největším nedostatkem teorie spiknutí je, že si autoři vybírají jen ty statě písma, které se jim po patřičném překroucení hodí do scénáře. Ty, které jejich scénář rozbijí, vypustí, popřou a nevezmou v úvahu.

Čtyři kati potvrdili smrt. Hrob uzavíral dvoutunový balvan, římská pečeť a stráž. Tato opatření byla nařízena Římany a velekněžími. Vládci vlastně svojí horlivostí a opatrností pracovali proti sobě.

Tak potvrdili naši jistotu, že Ježíš byl opravdu tělesně vzkříšen. Křesťané mají jistotu v historické události, kterou by každý soud musel uznat. Biblicki křesťané nevěří slepé emocionalitě. Považme, kdyby farizejové nechali hrobku nestřeženou, osobně bych dodnes nevěřil, že byl Ježíš vzkříšen. Ulopení těla byla jediná racionální alternativa. A tak díky vám farizejové a římané, nevěříme báji, ale skutečnosti! "Neporazitelné" politické mašinérie prohrávají tím, že si dají vlastní gól.

Shrňme si co víme. Ježíšova hrobka buď nebyla nebo byla prázdná. Jestliže nebyla prázdná, potom byl Ježíš pochován v neznámé hrobce, nebo je vzkříšení pouhá legenda, nebo bylo vzkříšení pouze duchovní a ne fyzické, a celá tato událost byla masovou halucinací. Jestliže však hrobka byla prázdná, což bible potvrzuje, potom se vyprázdnila přirozeným nebo nadpřirozeným způsobem. Jestliže se vyprázdnila přirozeně, potom musíme věřit čtyřem nesmyslným tvrzením: že tělo bylo uneseno učedníky nebo vládci nebo Ježíš jen omdlel nebo že se Ježíš spiknul na hod Beránka. Protože jsou tato vysvětlení bezpodstatná, nezbývá než přijmout skutečnost, že Ježíš vstal z mrtvých nadpřirozeným zásahem. Biblické křesťanství je exaktní. Přesný rozbor biblických událostí je nekonečná řada skutečností, které vedou k oslavě našeho Pána, Ježíše Krista. V něm jsme před dvěma tisícími let vstali a již v tomto okamžiku máme věčný život.

Nezaměřme vzkříšeného Mesiáše za lidské nebo církevní tradice. Pro křesťana je vyzrušující, že stoprocentní víra nám vybudovala rozumovou neporušenosť, kterou materialisté naprostě postrádají.

-pst-

**INDONÉSIE KAŽDÝ DEN JINÁ
08 KDE BUDEME BYDLET?**

Tahle otázka je pro nás opět velice živá, ale náš nový přesun těžko překoná exotiku stěhování do Jakarty. A nebylo jen jedno. Mezištěhování v Jakartě z jednoho domu do druhého jsme přežili velice sporádaně a věříme, že i náš konečný odjezd bude probíhat stejně.

Týden po příjezdu do Jakarty jsme začali hledat bydlení. Viděli jsme asi 25 domů a byli jsme překvapeni v dobrém i špatném slova smyslu. Všechny jsou veliké, výstavné, ale málokterý je praktický a dobré kvality. Některé unikáty stojí za zmínku. Například dům s bazénem na střeše, ale bez vody a asi ví proč. Strop ložnice pod ním nevypadá strukturálně na to, aby držel váhu vody. Uprostřed obývacích prostor jsou vodopády, jezírka, někdy je část venku a část uvnitř a velici kapří proplouvají sem a tam.

Schůdky různých výšek - 5 cm, 3 cm, 8 cm na jednom podlaží nás uváděly do rozpaků. Člověk musí koukat pod nohy, aby se nepřerazil. Pro nás jsou to schůdky naprosto nelogické, ale právě se tím znesnadní život zlým duchům. Všechny duchařské historky se nám zdály spíš k smíchu, ale smích přejde když si personál usmyslí, a tomu skutečně věří, že v domě přebývá zlý duch. Nikdo je neudrží a manžeft se rozuteče. Stalo se to našim známým a říkali, že se už sami v noci budí a poslouchají.

Některé paláce připomínají kulturní domy s tanecním sálem, který je jinak k ničemu. Někdy je obtížné poznat jestli je dům nový nebo starý, protože pokud v něm někdo okamžitě nebydlí, všechno velice rychle stárne. Zdejší expati říkají, že není otázka jestli střecha zatéká, ale jak moc a na kolika místech stojí kýble. Střechy vypadají na pohled velice solidně, ale asi jako všechno, spíš lip vypadá než slouží. Deště jsou pořádné a skulinek hodně.

Vybrali jsme si dům ve výstavbě. Stavba nového domu je zážitek. Domácí nám slíbili, že barák do dvou

měsíců dokončí. Na vedlejším pozemku natáhli provázky a začali vyměřovat pro stavbu dalšího domu. Chodili jsme se jednou týdně dívat jak pokračují naše dokončovací práce a jak roste stavba vedle nás. U nás pracovalo asi deset lidí, ale vždy jsme je přistihli při všech možných aktivitách, jenom ne při práci. Po sedávali, polehávali, pospávali, pokuřovali, modlili se a pokrok malý. Jeden týden zavěsili okna, další týden začali hřebíkem vysekávat elektriku. Pohřbili a zazdili všelijaké potrubí a my doufáme, že dráty budou vodit a roury protékat. Všechno dělali od oka, neviděli jsme žádné plány, tak uvidíme co nás čeká.

Ztrávili jsme asi tři hodiny plánováním kuchyní. Byli jsme úplně vyčerpaní, než jsme vyřešili kam postavíme kamna, ledničku, pračku, kde budou vodovodní kohoutky a kde škopek na nádobí. Dlouho se nic nedělo a asi za měsíc přišla stejná otázka. Mezitím jsme všechno vymřování zapoměli a mudrovali znova.

Vedle nás bosí hoši vykopali základy a pracovali jako mravenci. Druhý týden míchali a nosili v kých cement a zalévali do základů kameny. Třetí týden zdrátovali ocelové pruty a čtvrtý týden jsme málem spadli. V úrovni naší terasy pracovalo asi 30 kluků. Samozřejmě jsme byli středem pozornosti. Trochu nám to vzalo dech, tolik aktivity a naše stěhování se bližilo datem, ale ne dokončovacím tempem. Jak rychle rostla sousední stavba, o to pomaleji se ploužila naše. Vedle nás už začali střechu a u nás polehávalo 10-15 lidí. Jediná známka pokroku byli noví pracovníci. Abyste měli obrázek úplný, musím dodat, že na druhé straně domu, tam kde se ještě nestaví, nám vyrostly jako houby po dešti restaurany. Stavbaři musí jist, proto přišli drobní podnikatelé a zdá se, že se usazují na trvalo. Na ohništích vaří rýži, páli klacky, listí, dřevo ze staveb a kolem se nesou čmoudy. Natáhli šňůry na prádlo, poletují kolem

děti, slepice, kozy a kůzlata a v sobotu jsme měli před domem i dva vodní buvoly. Jinak budeme bydlet na normální ulici kde se dá chodit na procházky, jezdit na kole a z dálky vypadá všechno velkolepě.

Týden před našim druhým termínem stěhování, ten první byl úplně nezáležitý, jsme měli vzkaz ať večer přijdeme, že bude Díkuvzdání. Neveděli jsme si představit, že během pár dnů zabrali tak, že jsme připraveni ke stěhování. Barák svítil, elektrická drátománie fungovala, voda tekla, na neštěstí i ze stropu, ale to už jsme si mysleli dálno, že je tam zazděný kapáč. Všichni říkali, ne ne, to nic není, ale to nebyla voda ještě pod tlakem.

V baráku bylo 100 červených židlí, elektronické varhany, mikrofon a začali se scházet domácí, rodina a hosté, partneři a přátelé. Byli jsme vykuleni. Bohoslužba byla dojemná a hezká. Pastor kázal z Matouše 5:13-16.

Zpívali jsme Yesusku Alahu (Ježíši můj, Bože můj) a měli jsme radost, že se snad přece budeme stěhovat. Stále bylo mnoho nedokončených prací, ale zdálo se, že když zaberou mohou být za pár dnů hotovi. Po kázání, proslovech a zpívání byla velká trachtace. Jídlo a pití pro každého i pro hlídače, kteří mají budku asi 10 m od domu. Venku sedělo aspoň 25 řidičů a i ti dostali najist.

Samotné stěhování jsme očekávali se smíšenými pocity. Těšili jsme se až začneme žít normálně a skončí hotelové hýčkání. Na druhé straně nás děsilo pomyšlení, jestli se ta naše stavba vůbec někdy dokončí.

V pátek ráno přivezli devět velkých dřevěných beden. Měli jsme tři pomocnice na inventuru a 12 stěhováků postavou asi 12 letých klučinů. Vzniklo hotové mraveniště. Přišlo skoro 300 krabic a tihle drobečkové tahali a nosili vše bez jediné pomoci popruhu, kolečka nebo platformy. Tajil se nám dech aby mravenečci neklesli pod těhou nebo aby je nakonec

tíha nerozmáčkla. Když ohromná lednička dělala salto mortale z plošiny nákladáku, byli jsme zelení. Ale vše pokračovalo svým tempem a stěhování přerušila pouze dvakrát průtrž mračen.

A začalo dobrodružství, na které jsme čekali čtyři měsíce. Když se člověk nastěhuje do nového domu, chvíli to trvá, než se vše vyšteluje. Pohroma přišla s prvním lijákem. Horní terasy měly jen jeden malíčký odtok a navíc skrz dvě stropní "okna" po celé délce dvou místností se valila dovnitř voda silou Niagárských vodopádů. Byli jsme vyplaveni několikrát a začalo nekonečné řešení odtokového problému. Vykopali květinovou parádu horních teras, ale porádný odtok probourali až po čtyřech pokusech. Jak vypadala terasa, déšť, bláto, hlína a bouchání nemusím popisovat.

Další problém začal jen jsme spláchli záchod v horní koupelně. Odtoková voda prosakovala do elektriky a nastalo velké sekání zdí. Když jsem viděla jak kusy cihel padají na ledničku, nebylo mi dvakrát důvěřu. Umělci dokončovali zábradlí točitého schodiště. Dva týdny brousili, prášili, leštili a nakonec zábradlí polili a zapálili. Neshorelo, ale krásně se leskne. Zilo s námi 4-8 pracovníků, spali pod ping pongovým stolem v garáži a bylo jim u nás dobře..

Práci si šetřili a přišly svátky Ramadánu, muslimský půst. To je měsíc, kdy se stanou z pracovníků i pomocníků po pár dnech trosky. Všichni vážní muslimové drží hladovku, celý den nejí ani nepijí a večer, až jim to mešita odhaleká, začnou hodovat a slavit. V noci nespí a většina se jich rozuteče na rodinné návštěvy. Část oslav jsme odtrpěli a odjeli jsme na dovolenou. Když jsme se po měsíci vrátili, vše bylo v nezměněné podobě. Praktické problémy jako chybějící části kuchyně a jinak na phled kosmetické závady však byly jen předehrou..

Začala nám dělat starostí voda.

Smrděla, byla olejovitá a špinavá. Pokusy o nápravu nikam nevedly a zdálo se, že budeme potřebovat novou studnu. Hasiči nám začali dovážet cisternou čistou vodu, ale z kohoutků tekla stále stejná hhusoba. Po velkém mudrování a "čajových testeček" se přišlo na to, že naše vodovodní potrubí stojí za bačkoru a bude se muset sekat nové. Tahle novina nás zastihla pár dnů po tom, co nám nalepili tapety. K tomu nám začal na několika místech téct strop. Přišli jsme na to, že plastikové potrubí není pořádně slepené a vodní odpad z vany není napojen vůbec. Voda zatopila stropní prostor a tekla skrz lustr i větrník. Z obývacího pokoje se stala botanická zahrada.

Přišli odborníci, otevřeli strop a museli sundat 50 čtverečních metrů, kde už rádili termitti. Náš domov se proměnil na staveniště a my se odstěhovali zpět do hotelu. - Museli jsme stále dohlížet a řešit každý problém, protože odborníci jen meditovali a pokud člověk sám nerozhodl co se musí udělat, neskončilo by to nikdy. Naše baráčnické trampoty byly silně nadasazený scénář pro Laurela a Hardyho. Tolik talentu a vynálezavosti nemá žádný režisér. Zdá se, že každý raději problémy maskuje než spravuje. O bydlo je tím dlouhodobě postaráno.

Nájem se v Indonésii platí v hotovosti na tři roky dopředu a když si domácí odnese balík peněz, obyčejně není k dosažení. Peníze má, tak se starej sám, i kdyby ti stavení spadlo na hlavu. Za tři roky jsme poznali čínskou povahu. Sliby a skutek utek. Když přišel čas smlouvou obnovit nebo hledat nové bydlení, měli jsme připravenou neprodyšnou smlouvou co musí být uděláno, než dostanou další tři roky nájemného. Číňan však nemůže ztratit tvář a když viděli naši nedůvěru, smlouvou s námi neobnovili. Začali jsme hledat nové bydlení a Pán Bůh byl s námi. Našli jsme bezvadný dům, pět minut od Pavlovy práce, nejen velice dobré

kvality, ale s výborným domácím, který vyhověl každému přání a udělal pro nás i víc než jsme žádali. Přestěhování bylo hladké a tak jsme na konec rádi, že nás staří domácí donutili k přesunu. Jen tak v podvědomí jsme si říkali, tohle bude naše poslední grandiózní bydlení a když jak dlouho vydrží. Nevydrželo ani rok a balíme se znova a otázka zůstává: Kde budeme bydlet - příště?

-kas-

EVOLUCE vs. KREACE 07 ZROD ŽIVOTA

Evolucionisté věří, že biogeneze, tj. zrod uspořádanosti života byl způsoben nahodilostí v dlouhém čase. Rekněme, že vyhodíme z letadla 2,000 otevřených balíčků karet, tedy něco přes 100,000 kusů. Karty se budou snášet a nakonec přistanou v poli úplně zpráházené bez ladu a skladu, daleko od sebe. Jak bychom se tvářili, kdyby nám po přistání oznámil letištní personál, že všech 2,000 balíčků přistálo na letištní ploše, jeden vedle druhého, dokonale srovnáné, v přesném pořadí, barva po barvě, od esa ke králi?

Vždyť z čím vyšší výšky bychom karty shodili, tím delší čas by padaly k zemi, tím větší čas by měly k rozptylu a nahodilejší dezorganizovanosti a jak říkají fyzikové - k vyšší entropii. A přesto nám evoluční doměnka namlová, že když se neživé atomy uhlíku, vodíku, kyslíku a dusíku třepotají a padají věky, od počátku velkého třesku, tak se prý pomalu seskupí ve složitější, energeticky bohatší útvary. Evolucionisté jsou nedůslední! Jenom v jedné buňce je stupeň uspořádanosti atomů a molekul neměřitelně vyšší než ve dvou tisících roztríděných balíčků karet. Evoluční mechanizmus prostě žene vodu do kopce, napříč veškeré nepravděpodobnosti. Samozřejmě, některé karty mohou přistát dokonce i na sobě, možná že bychom i připustili, že dvě i tři mohly při-

stát ve správném pořadí. Podobně můžeme připustit, že i molekuly mohou reagovat a zformovat jednoduché aminokyseliny a do určitého stupně i jednoduché peptidy, čistě na základě nahodilosti. Ovšem šance, že by se nahodile zformovala dokonalá molekula kyseliny nukleové je nulová. Krátce řečeno, pravděpodobnost náhodné skladby stabilních aminokyselin je jakáž takáž. Pravděpodobnost skladby polypeptidů je velmi špatná. Pravděpodobnost nahodilé skladby bílkové molekuly, která je natolik složitá, aby mohla pracovat jako enzym a být nosičem života, je na základě matematické pravděpodobnosti naprostě nulová.

Mnoho vědců souhlasí, že bílkovina je nosičem života. Bílkovina je metabolický motor, který těží volnou energii z prostředí, tj. potravin, jež je nutná pro životní pochody. To je závažná skutečnost. Před tím než vznikl bílkovinový život, muselo dojít k chemické evoluci, protože život bez bílkovin prostě neexistuje. Hmota v nižším stadiu se musela bezdůvodně zorganizovat v nějakou bílkovinu nebo jinou podobnou látku, která by byla schopna katalyzovat metabolické pochody ještě před tím, než se objevil život.

Zivé buňky organismů těží energii okyslicováním tuků, cukrů, bílkovin a posléze ji promění v práci. Stěžejním, nevyřešeným hlavoladem zůstává, jak tento složitý enzymní bílkovinový metabolický motor vešel v existenci před životními pochody, které jej podle Darwinismu měly postavit. Jinými slovy, jak vznikly látky, které jsou absolutně podstatné pro funkci živých systémů, když je pouze tyto živé systémy mohou produkovat. Je to stejná otázka jako o prvotnosti vejce nebo slepice. Evolucionisté věří, že první bílkovina se sestavila náhodně, bezdůvodně a bez příčiny jako dva tisíce balíčků karet.

Jelikož enzymy, živé motory, se tvoří reprodukcí, tj. kopirováním, potom první motor musel vzniknout

nahodilým a bezdůvodným anorganickým, procesem. Některí matematikové se pokoušeli o vyčíslení této nepravděpodobnosti. Statistika nás přesvědčí velmi rychle o nesmyslnosti evoluce. Pravděpodobnost, že by se nahodile seskupily 4 knižní řádky dávající smysl a obsahující pouze 200 písmen, je jedna ku počtu všech elektronů v celém vesmíru umocněného na druhou. Tomuto číslu se říká 200 faktoriál. Taková pravděpodobnost je mimo jakékoli představy. My, kteří se držíme v mezích prostoty ducha, jak to učil Ježíš, věříme že Bůh zorganizoval syntézou neživou hmotu v organický, živý celek a tak naprojektoval a postavil složité enzymní, bílkovinové, metabolické motory, aby dodávaly energii pro buněčné pochody a reprodukci k sebekopírování. Když už je jednou motor postaven, životní pochody dokonale zapadají do známých zásad druhého termodynamického zákona.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (Gn 1:7)

Jestliže se jednou pohroužíme do problému, zjistíme že ono té vědy ani moc není. Zjistíme, že ne všechno co se třptytí je zlato a ne každý kdo sedí v bílém pláště na vysokých učilištích, ověřen tituly stáví na logice, i když může mít enormní znalosti. Evoluční teorie totiž není věda, ale filozofie. Evoluci nikdo nedokázal a vědecké poznatky, ke kterým jsme dospěli pečlivým zkoumáním přírody svědčí proti evoluci.

Celou evoluci fyzikální stavby atomů, jejich valenčních schopností tvořit sloučeniny jsme přeskočili a považujeme ji již za danou. Jen to, že atom uhlíku vypadá jak vypadá, aby na něm mohla stát zřetězovaná organická chemie, je takovou předevolucí a samo o sobě ještě vyšší nepravděpodobnosti, protože se musíme dívat na chemické prvky jako na jednotný soubor rozličností, které se vzájemně doplňují a jsou bezfunk-

ční, kdyby existovaly izolovaně. Dohadujeme-li se o bílkovinách nebo chybějících článcích v zoologii, pak se dohadujeme jak se dostat z 49. patra do 50 aniž nás zajímá, kdo nás vysadil na to 49. patro.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně, a bez něho by nepovstalo nic co jest. (J 1:1-3)

-pst-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

...S díky jsme obdrželi Váš krásný časopis. Je nám inspirací a zajisté též spolupracovníkům, kteří připravují rádiový program "Dobrá novina." Velmi by nás těšilo, kdybyste mohli zachytit naše vysílání.

-H.K. Quito, Ecuador-

...Nyní bych rád vyjádřil ve jménu J.K. mou nesmírnou vděčnost vám za tento časopis. Upřímně řečeno, ne-setkal jsem se ještě s časopisem, který zvěstuje P.J.K. takovým způsobem, přičemž bych nerad vrhal stín na ostatní. To rozhodně ne. P.J.K je tentýž stále a na věky, a proto jakýkoliv časopis položený na lásce K. má tomuto světu co přinést. Rád bych ale s díky vyjádřil svou radost nad tím, že vás časopis není nijak politicky, nábožensky či jednostranně zaměřen, že myslícímu člověku má vždycky co říct, že obohacuje vědomí a poznání věřících stejně jako bureuje mysl nevěřícího člověka. Velmi vám za to děkuji s tím, že chvála vaší práci patří především P.J.K.

-P.B. - ČS-

... nezasílejte nám časopis "Zápas o Duši" ani žádnoujinou literaturu. Byli jsme mylně informováni o obsahu. Neměli jsme ani tušení, že jde o náboženskou literaturu.

- J.V. - Canada -

... zajímá mě otázka člověk a cír-

kev., ekumena, otázka Boží výše v životě člověka. V současné době jsem dost zklamán (s kritickým pohledem na sebe samého), že řada věřících se stává závislá na člověku, lidech - poklonkování, tradicionalismus, atd. Je velmi těžké bojovat dobrý boj výry, hledat harmonický soulad v duchovním růstu položeném na lásce - agapé.

-Pavel - ČS-

EKUMENIZMUS Z HLEDISKA BÍBLE

"Ekumenický" v teologii znamená - směřující k celosvětové křesťanské jednotě mezi všemi denominacemi. Avšak biblický Bůh po lidské jednotě v otázkách náboženství netouží. Náboženská jednota ekumenická nebo-li univerzální, způsobuje pouze společenské katastrofy. Bible učí pravý opak toho co učí všechna náboženství a humanizmus.

Z hlediska bible je náboženství subjektivní úsili dosáhnout Boha dobrými skutky. A protože cest k Bohu zdola nahoru může být tolik, kolik je subjektivních jedinců, zaručeně každé formální a osobní náboženství je mylné. Bible potvrzuje, že člověku se zdá cesta správná, ale nakonec přivede do záhuby.

Není to náš subjekt, ale Boží objekt, který si nás namlouvá shora dolů. A protože Bůh je jen jeden, je jen jedna Boží cesta k nám, která musí být pravdivá. Bůh jde vlastně proti proudu všech náboženství. Biblická víra tedy není náboženství, protože je to cesta Boží milosti, zatímco všechna náboženství jsou cesty lidských skutků. Bůh v bibli říká, že nemůžeme být spaseni skutky, abychom se nechlubili.

Když se náboženství spojí, zekumenizují, to už nepracuje Bůh, ale humanistický člověk, subjektivně upřen sám na sebe. Lidé si nesčetněkrát troufli zabezpečit vlastní budoucnost. Jejich jednotící úsili však vždy skončilo nezdarem a zmatkem. Nejstarším pří-

kladem je budování města Bábelu a jeho věže. Lidé se rozhodli na pláni, v zemi Sinear, že se usadí a řekli si jednotně, že postaví město a věž, což byla astrologická hvězdárna. Tak si prý učiní jméno, budou si navzájem ve svém humanistic-kém výkonu gratulovat a navíc nebudou rozptýleni po celé zemi, přestože jim Bůh přikázal, aby se rozptýlili. Jak reagoval Bůh?

Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho co si usmyslí provést. (1 Mj 10:6)

Bůh jim zmátl řeč a rozptýlil je po celé zemi. Později, za semitského patriarchy Pelega, Bůh rozdělil zemi na kontinenty.

Všechna souhlasná, jednohlasná rozhodnutí věští hrůzu. Bůh nás rozdělil rasově, jazykově a geograficky protože věděl, že nejnebezpečnější je sjednocený dav hříšníků. Ten, jak Bůh a historie učí, provede co si usmyslí. Osamocení a izolovaní hříšníci jsou přístupnější Božímu plánu spásy. Proto je venkov na celém světě bohabojnější než město.

Příklad Bábelu se v bibli opakuje i v duchovní oblasti. Sjednocená náboženství se musí nevyhnutelně podobat Bábelu. Jsou totalitní, ať už si říkají ekumenická nebo univerzální. Od takového totalitního náboženství je jen krok k pravému nebo levému totalitnímu státnímu zřízení ne z hlediska doktriny, ale vládní struktury. Všechny svaté války mají kořeny v ekumenismu, v univerzalizmu křesťanství, islámu, budhizmu, ... Země, kde vládla jednotná totalitní církev, jsou dnes buď levými totalitami nebo jsou historicky fašistické a mafiózní. V zemích, kde církevní jednota padla, kde zodpovědnost k Bohu byla vložena na osobní rozhodnutí jednotlivce, kde to za něj neudělala jednotná náboženská strana, tam se biblický princip přenesl i do praktického života. Demokracie, umění, věda, průmysl, hygiena a kolonizační úsili začalo vzkvétat

právě tam.

Dnes se z celé zeměkoule stává jedna velká vesnice. Letadla nás přepraví z místa na místo, téměř na celém světě se dohovoříme anglicky, televize sjednocuje naše názory a kulturu, ekonomie vzájemně souvisí a prorůstají se. Hlasy za bratrství světa se ozývají odevšad a tak slovy fyzika, naše znalosti nás sbližují, čímž vzniká naše duchovní entropie. Daniel prorokoval, že ke konci vzrostou znalosti a cestovat se bude sem a tam ...

V dnešním světě neustále sílí tlak na sjednocení křesťanů a všech náboženství. Před časem se v Itálii pod patronací univerzálnosti kouřila i indiánská dýmka míru, modlilo se islámsky, hebrejsky, křesťansky, buddhisticky, hinduisticky, prostě slavila se družba.

Bůh zobrazuje v bibli věrnou víru milosti jako nevěstu, nevěrnou víru osobních skutků jako prostitutku. Kniha Zjevení učí, že před příchodem Krista bude na světě jednotné, eku-menicko-univerzální náboženství, nevěstka zpitá krvi Ježíšových svědků. Z dnešního pohledu to mohou být zekumenizování "křesťané," kteří se spojí s různými druhy náboženství a evolučním okultizmem éry "nového věku."

Bible nám dává naději, že spasení můžeme být jen jednotlivě, Ježíšovou zastupující smrtí, sjednocení pouze Jeho a nikoliv naši očistou. Zádná, lidmi vymyšlená humanistická organizace, ať se nazývá jak chce, nás neocistí, nespasí ani nezachrání.

-pst-

LIDÉ JSOU LIDÉ

Nejsme smutní ze skutečnosti pomíjivosti života, ale nesmírně nás trápí pomyšlení, že smrtí nic nekončí, ale naopak, právě začíná. Jak bychom byli potěšeni, kdyby všichni kdo nás předešli na věčnost patřili Pánovi Bohu. Realita pravdy Boží, nebe a pekla je pro každého nevyhnutelná. Samozřejmě, že člověk

může a nemusí věřit. Pro ty, náš případný omyl na jejich budoucností nic nezmění. Pro ně

"lidé jsou lidé a část jejich půvabu je v tom, že jsou takoví nebo naopak makoví a že nikdy nebudou všichni stejně víry. A dokonce fakt, že respektují vzájemně svá náboženská přesvědčení, povážují za jednu z nejlepších vynálezů novověku."

Na pravdě Boží však přijde konečné poznání. Pro ty, kteří nevěří a po smrti zjistí, že Pán Bůh skutečně je, že existuje nebe a peklo, přijde nejstrašnější poznání a naprostá nezměnitelnost situace. Pán Bůh totiž nikoho do pekla nepošle, ani za špatné chování. Do pekla jde každý sám a dobrovolně.

"... co se týká Margitčiny smrti, ať si Pavlík nedělá zbytečnou starost, ona přece v katolické víře zůstala. Měla Tě Pavlíku moc ráda, to snad víš. Tak jaképak peklo po smrti. Byla pracovitá, čistotná a v naší rodině pomohla ze všech nejvíce. Celá moje rodina zůstala v katolické církvi (kromě mne). Je-li někdo tvrdohlavý jen proto, že nechce věřit, pak také musí být tvrdohlavý i ten, kdo věří a chce věřit. To je dvousečné. Každý má a může mít svoje vlastní přesvědčení. Já víru nikomu neberu a nikoho neruším, aby byl nevěřícím kvůli mně. Vážím si lidí - ne podle víry, ale podle jejich práce a jednání. Je mi fuk, zda jsou věřící nebo ne. A tak Tě prosím, vynech moje sourozence, děti a příbuzné kritizováním, protože nevěří, jak ty si přeješ. Nevím proč pišete, že se nechtejí dostat do bezpečí a to: Mancinky, Pavlinky, Tonkové, Domonové, Toníkové, Želky a ostatní. Vše v množném čísle! Proč? Vždyť je jen jeden Tonko, Domino, Pavla, Manci, atd. Ono je nás takhle dost a není třeba nás zdvojnásobovat. Tak se Klárko a Pavlíku netrapte kvůli tomu, jak vás já, nebo ostatní přijmu. Lovte si

dušičky pro Pána Boha jinde. Ni-kdo z nás vám to zazlívat ani vy-mlouvat nebude. Máme vás všichni (mluvím za celou rodinu) rádi ještě tady na zemi. Přeji si aby se lidé měli dobré dokud jsou živí, aby měli nebe zde. Jak zpívá Voskovec: "Když já vám povídám, že je nebe na zemi, pravdu mám, věřte mi ..." Ovšem, mnozí lidé mají zde očistec anebo peklo. A těch je mi líto. Někdo má stále nebe a někdo peklo - jak si to kdo mohla zařídit. Můj otec měl jen obecnou školu. Na náboženství se díval jako na kšeft se ziskem. Říkal, že faráři chtějí, aby rodiny měly hodně dětí. Protože je pak hodně křtů, biřmování, svateb i pohřbu. A z každé této svátosti oltářní měli zisky. Lidé byli zbožní, vesměs chudí, zatímco faráři měli majetky, dobré se měli - za modlitby - bezpracně. Vylučuji ale některé laskavé faráře, kteří měli cit pro chudobu. Těch bylo pramálo. Děkuji vám za snahu zachránit mne před peklem. Já jsem pekla užila už dost. Tak proč ho mám mít po smrti? Nic neberte ve zlém - mne v tom vašem nebi neuvidíte. Vždyť tam budete mít dost svých duší a já vám jich přeji co nejvíce - ať se necítíte osamoceni. Pro mne neplaňte.

Vaše milující teta.

Dopracovaly pilné ruce, utichlo navždy předobré srdce. Očima drahyma se již nepodiváš, teď klidným spánkem odpočíváš.

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila ...

-Jmérem veškerého příbuzenstva ...

CO JE TO HŘICH?

Hřich je vzdor Boží spravedlnosti. Hřich je znásilnění Boží milosti. Hřich je opovržení Boží láskou. Hřich je přestoupení Božího zákona.

| Každý, kdo se dopouští hřichu, je

dná i proti zákonu Božímu, neboť hřich je porušení zákona.
(R 13:4)

Mnoho lidí žije jakoby Bůh neexistoval, jakoby nedal pravidla, prostě tak, jak sami chtějí, podle životního kréda: "Když ti to dělá dobré, užij si." Boží zákon je

| ... sám v sobě svatý a přikázání svaté a spravedlivé a dobré.
(R 7:12)

Člověk nemá sebemenší důvod porušovat Boží zákon, jenž je svatý, dobrý a spravedlivý. Nic v něm není nečistého ani nečestného, ale člověk chce činit co sám uzná za vhodné, chce být sám sobě Bohem a tak popírá Boha. Celý Boží zákon je pro ochranu lidstva. Žehná, přináší štěstí a spásu. Ale člověk je hlupák, přeskakuje jako splašený kůň ohradu zelené louky, aby přistál zabořen do bláta, z kterého se nemůže vyprostit.

JAKÉ MÁ HŘICH VLASTNOSTI?

Hřich člověku je totéž co rez kovu, jizva krásné tváři, skvrna šatům, termiti dřevu, jed jídlu, houšenka listu, nenávist lásce, ... Hřich zčervená duši vinou a zčerná zlem. Hřich není jen porucha nebo přestupek Božího zákona.

První vlastností hřichu je jeho špinavost. Hřich špiní, poskvíruje a zneuctuje. V Izajášovi 30:22 Bůh přirovnává hřich k hnusu krvotoku. V Zachariášovi 3:3 Bůh přivovnává hřich k špinavému šatstvu. V Ezechielovi Bůh říká:

| ... a zhnusíte se sami sobě pro všechny zlé činy, jichž jste se dopustili.

Nejen Bůh je zhnusen hřichem, ale i hříšník je zhnusen sám sebou. Hřich špiní všechno čeho se dotýká a v tomto světě se dotýká všeho. Podle bible je hřich jed, hříšníci hadi. Hřich je záhrobní puch, hříšníci hnilobná těla. Hřich jsou zvratky, hříšníci psi, kteří se k nim vrací. Hřich je bahno, hříšníci vepři. Takhle popisuje hřich a hří-

šníky Bůh - Duch svatý. Hřich je odporování Bohu jak stojí v 3. Mojžíšově knize. Hřich mučí Ježíše na kříži. Hřich Ježíše zbičoval, hřich jej tloukl pěstí a bičem, hřich mu plival do tváře, hřich mu zprorážel ruce a nohy hřeby, hřich mu vrazil do boku kopí ... Hřich se vychloubá skrze

... obojaké srdce, ... úlisné rty, jazyk, co se velikášsky chvástá ... Náš jazyk převahu nám zaručuje, máme přece ústa. Kdo je naším Pánem? (Ž 12:3-5)

Člověk nechce mít nad sebou Pána. Člověk chce být pánem sám sobě.

Chceme mít volnost, k tobě už nikdy nepůjdeme. (Jer.2:31)

Hřich zesazuje Boha z trůnu, jak piše Jeremiáš.

Určitě však splníme všechno co vyšlo z vašich úst, že budeme pálit kadidlo královně nebes.

Hřich člověku namlouvá, že člověk je Bohem. Hřich totiž touží zbavit Boha božství. Hřich vypadá špinavě, hřich je špína.

Druhou vlastností hřichu je vděčnost. Bez Boha bychom nebyli. Bohu vděčíme za vše,

neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme ...

Bohu vděčíme za život, bez něj by nebylo nic. Nebylo by ani to z čeho a koho se radujeme. Bez Boha by nebyl den ani noc, ani příští vdech našich plic. Bůh ve své prozřetelnosti žehná všem:

On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a děšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. (Mt5:45)

Bůh nám hříšníkům ve své laskavosti dává jídlo, pití, dal nám smysly abychom viděli krásu, slyšeli hudbu, cítili vůni, chutnali dobroty a ohmatali hebkost. Bůh dal hříšníkovi lásku, smích, zručnost, schopnost, intelekt, duši, přátele, manžele i děti. Bůh dal vše, aby měl život smysl. Bůh nás ochraňuje od kdejaké nemoci a nehody. Bůh nás obklopuje péčí. Většinou bychom se neodvážili splácat zlem tomu, kdo nás zachránil

z nějaké svízelné situace. Přesto, všichni svým hřichem zasazujeme rány do Božího obličeje. Tak jsme nevděční!

Třetí základní vlastnosti hřichu je jeho nevyléčitelnost. Lidský hřich je nevyléčitelný:

Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobrě, když jste se naučili páchat zlo? (Jer 13:23)

Tak jako černoch nemůže zbělet, ať dělá co dělá, tak jako se levhart nezbaví svých skvrn, tak se my všichni nemůžeme, i kdybychom chtěli, zbavit svých hřichů. Zádné předsevzetí, žádné úsilí, ani náboženství nás nevyléčí. Jsme

... potomstvo zlovolníků ... Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není. Samá modřina a jizva i čerstvá rána nejsou vymačkány ani obvázány ... (Iz 1:4-6)

Tak Bůh, ústy proroka Izajáše, popisuje hřich. Jsme veskrze nemocní. Naše duše je zachválena malomenstvím. Ani zákonodárství, ani psychologie, ani filozofie nás nezbaví hřichu. I kdyby upřímně litující hříšník vyplakal tolik slz jako je vody v oceánech, nesmí by ani jeden hřich! Ani věčné plameny pekla neočistí pálivé svědomí od jediného hřichu, protože litost, ani potrestání nemůže samo o sobě nikoho očistit. Pouze prolitá krev Ježíše Krista očistí hříšníka.

Čtvrtou, základní vlastnosti hřichu je, že jej Bůh nenávidí. Hřich je to jediné, čemu je Bůh na věky znepřátele. Bůh neodporuje člověku, protože je chudý, lhostejný, nemocný, nevhledný, omezený, hluoupý, ... Bůh proklíná pouze lidskou hříšnost. Jedinné co odděluje člověka od Boha je hřich. Bůh říká Jeremiášovými ústy:

"Nedopouštějte se té ohavnosti, kterou nenávidím!" (Jr 44:4)

Náš Bůh je svatý, ve všem svatý,

pouze svatý a vždy svatý. Hříšník je hříšný, ve všem hříšný, pouze hříšný a vždy hříšný. Jak mohou být tyto dvě protichůdné povahy usmířeny? Pouze smrtí Ježíše Krista na kříži, který se narodil a přišel na tento hříšný svět zachránit hříšníky, aby se tak sám stal hříchem!

Poslední, pátou vlastností hříchu je, že hřich je tvrdá práce. Hřich boli a lidé jej přesto tropí. Hřich je utlačovatel. Jakou to máme jen přirozenost? Hřešení je bolestivé a přesto se dobrovolně mučíme.

*Učí svůj jazyk mluvit jen klam, vyčerpávají se nepravostmi.
(Jer 9:5)*

Podívejme se do Genesis a najdeme nejneuvěřitelnější pravdu, jak se lidé potí, aby hřesili. Když v Sodomě Lota navštívili dva krásní andělé (anděl se v bibli nikdy nezjevuje jako žena), sápalí se homosexuální muži Sodomy do Lotova domu, aby je znásilnili. Když je Bůh oslepil, ani slepota nezabránila jejich zvrhlosti a hledali poslepu dveře, aby se dostali k oběma andělům. Hřich je tak silný, že se za něj bijeme a ani fyzická slepota některé z nás neodradi. Sodomský příklad ukazuje perverzní силu a podstatu hříchu. Lidé pracují a v potu tváře dospějí k záhubě, znavení hříšnou prací. Vždyť lež, úklad, spiknutí, lest, krádež, vše je namáhavá práce. Do pekla člověk dospěje přes mnohé překážky.

KOHO HŘICH OVLIVŇUJE?

Mnoho lidí, včetně mých nejbližších mi řekli, že nehřesí. Bible má pro každého jen jednu odpověď:

*Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřich, a skrze hřich smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřesili.
(R 5:12)*

Ukažte mi člověka, který nikdy nezemře a já vám ukáži člověka, který nezhřesil. Člověk, který je přesvědčen, že si nezaslouží nic jiného

než peklo, může najít cestu do nebe. Ten, který si myslí, že si nebe zaslouží, má pramalou naději, že jej kdy uvidí. Moje známá nemohla pochopit 3. kapitolu Rímanů:

*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není kdo by hledal Boha; ... všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.
(10-12)*

Dále se dozvímě, že naše hrdlo je otevřený hrob, že skrýváme hadí jed ve rtech, že náš jazyk mluví jen lešt, atd. Jobova logika je nejprostší a nejpravdivější.

Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého - vůbec nikdo!

A Žalmy?

*Svévolníci, ti se odrodili hned v materinském lámě, z materinského života se lháři dali bludnou cestou.
(Ž 58:4)*

*Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka.
(Ž 51:7)*

Od Adama se rodí jenom hříšníci, už z lámu matky, zplození hříšními otci. Naše genetika je zruinovaná. Hřich je tak zakořeněn v našem těle a povaze, že i když nás Bůh spasil, jsme stále podrobeni nemocem, bolestem i smrti. Tolikrát si čtu Rímanů, vždyť se úplně vidím.

*Chtít dobro to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci ... Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím, když však mán jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a čin mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy.
(R 7:18-19, 22)*

Všichni jsme zajatci hříchu, i apoštol Pavel.

JAKÉ JSOU DŮSLEDKY HŘICHŮ?

1. Hřich způsobuje, že nás zlo přemáhá. Jsme oběti zla.

*Mají zatemnělou mysl a odcizili se Božímu životu ... Otupěli, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci.
(Ef 4:18-19)*

2. Hřich nás zotročil a přivedl do Satanova otroctví. Myslíme, že jsme svobodní, ale pouze ten, komu Ježíš přikryl hřichy svou očistnou smrtí na kříži je skutečně svobodný. Hříšníci jsou

poslušni vládce nadzemských mocí, ducha působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni (křesťané) jsme k nim kdysi patřili. (Ef 2:2-3)

Ježíš nevěřícím řekl:

Váš otec je dábel a vy chcete dělat to, co on žádá. (J 8:40)

Člověk a světový systém, jak bible učí, je v úplném Satanově područí. Rádobybsvoboda je přelud, protože skutečná svoboda vězí v pravdě.

3. Hřich udělal z člověka terč Božího hněvu.

Zili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy a tím jsme nutně propadli Božímu soudu, tak jako ostatní. (Ef 2:3)

Zájem 90:11 zní:

Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál?

Boží hněv není momentální, chvilkový rozmar, vždyť bible říká
Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.

4. Hřich způsobuje trápení. Job říká:

Člověk je zrozen pro trápení.

Kniha Kazatel popisuje prázdnоту lidského života.

Viděl jsem též všechno pachtění i vše co prospěšného se koná a jak při tom jeden na druhého žárlí. Také to je pomíjivost a honba za větrem.

Člověk se rodí s kříkem a umírá sténající. A mezi tím, bez Krista, je prázdná nicota. I Jidáš se trápil hřichem, svědomí mu nedovolilo žít dál. Ani oběšení mu nepřineslo odpočinek. Hříšník je štvaneč, jak říkají biblická Přísloví.

5. Hřich nás odsuzuje do pekla. Ježíš rozvinul učení o pekle a není nikoho, kdo by o pekle mluvil více než Ježíš. Ve Zjevení se dočteme, že nespasení hříšníci budou v těle vhozeni do hořícího jezera a budou v

mukách na věky věků. Letos se narodilo asi 50 milionů lidí. Kolik jich přijme Ježíše Krista jako svého Spasitele? Bible zřetelně učí, že úzkou cestu ke spásě nalezne jen málokdo. Na světě žije asi 4,5 miliardy lidí. Bible učí, že peklo očekává většinu z nich. Hřich je smrtelný až za hrob. Zdá-li se vám to neuvěřitelné, vzpomeňte si na potopu. Jen 8 lidí bylo zachráněno a ostatní?

-pst-

MEZI DIVOCHY

Holandská Nová Guinea býval pro mne pojem už za školních let. Představoval jsem si tu nejstrašnější lidožroutskou hráz. Srdce se mi tetelilo, když jsem stál v sedmé třídě před ohromnou nástěnnou mapou Asie a ševelil jsem Jáva, Sumatra, Borneo, Celebes a Nová Guinea. Tehdy mě ani nenapadlo, že bych do těchto končin někdy zavítal, natož tak, že budu na Javě žít.

Dostat se na bývalou holandskou Novou Guineu, později západní Irian a ještě později Irian Jaya není nemožné, ale rozhodně ne snadné. Indonézske šimlování se úspěšnější proráží z Jakarty než třeba z New Yorku. Když podmažete, nepotřebujete známosti. Když jsou známosti, nepotřebujete podmazat. Dotazník, načukaný strojem a téměř nečitelný, asi padesátá fotokopie originálu, jsem doložil čtyřmi fotografiemi.

Co zdejší úředníky fascinuje je fotokopirování. Jak se úřadovalo před vynálezem Xeroxu je mi záhadou. Vždyť po nás při jiné příležitosti požadovali i fotokopii československého pasu, který už 20 let nevlastní!

Cestovní přípravy a instrukce byly stručné. Pilulky proti malarii, dobré pohorky a pingl, který nesměl vážit více než 10 kg. Vyrážilo nás osm. Sedm žen a já. Výpravu vedla rudovlasá Jillyinka, francouzsko-anglického původu, majitelka amerického pasu, neurčitého věku mezi 50-

60ti, vypadající na polovic. Nezníčitelná 40 kg půvabná osúbka ověnčená stříbrnými šperky, na vysokých podpatcích s dokonale zabaleným 10kg pinglem a s kuráží zdolat svět. Ostatní dámy byly manželky různých amerických, technických poradců a odborníků. Jeden z mých kolegů prohlásil, že jestliže existuje převtllování duši, chtěl by být v příštím životě manželkou expatriota v Jakartě. K naší výbavě, kromě spaciho pytle a sítě proti komárům, kterou jsme ani nepotřebovali, patřila zásoba medicín a lektvarů pro všechny případy. Různé energetické cukernaté pilule, solné prášky na udržování elektrolytické rovnováhy pro případ velkého pocení a námahy, aspirin, stříkačky se smrdy proti hmyzu, protirevmatické masti a já jsem si samozřejmě vzal také mast na zahánění vlka. Před odjezdem jsme všechni začali požívat protimaláriovou ochranu. Noc před odletem, jak jsme se ráno navzájem ujistili, jsme všechni kromě Jůlinky probděli.

V Indonésii se vnitrostátně létá pouze společností Garuda. Nedávno si vzpoměli, že potřebuji novu "image." Nalakovali všechny éroplány na běloskvoucí se krasavce, ale uvnitř je to tatáž Garuda. Indonéským pilotům však věřím více než západním. Jestliže piloti létají tak jako zde řidiči řídí auta, motorky a autobusy, jsem v těch nejlepších rukách. Situace, ze kterých by v Evropě nebo Americe vzešly hromady mrtvol se vyskytuje v Indonésii stále. Umělci za volanty a řídícími páčkami jsou tak otrli, že situaci, kde by každý "normální" člověk zpanikařil, vyřeší bravurně. V noci, ve spletu neviditelných tmavých lidských těl, kol, šlapajících drožek, nesvitících motorů, bajajů, svítících Mercedesů, uplatňují reflexy, že se člověk nestáčí divit. Avšak údržbě létajících strojů nevěřím. Jestli opravují a udržují motory, hydrauliku a vše ostatní stejným způsobem jako například potrubí v našem baráku, tak nazdar. Ale startovali jsme a

přistávali desetkrát a komu čest, tomu čest.

Z Jakarty do irianské Jayapury je asi tak daleko jako z Los Angeles do New Yorku, nebo z Frankfurtu do Teheránu. První přistání bylo na jižním Celebesu, dnes Sulawesi v Ujung Pandangu. Vrcholilo období sucha a vše bylo mrtvě žluté. Nečekaný pohled. Indonésie totiž oplývá zelení jako málokterá země. Za další dvě a půl hodiny jsme přistáli na ostrově Biak. Na Biaku přistává Garuda z Los Angeles, přepravující nejpestřejší oblečený náklad lidíček mířících na Bali. Proč právě přes Biak? Protože tam za války Japonci postavili letiště. Jeden úředník se zeptal nejsme-li ti Američané, sedm žen a jeden muž, kteří jsou očekáváni ve Wameně. Ani jsem se neptal odkud to ví. V Indonésii se ví všechno. Obzvláště kdo je kdo. Co umí už není tak důležité, ale nejdůležitější je, koho zná. Podnikoví šoféři ví dřív než dotyčný šéf kdy a kam pojede na služební cestu.

Z Biaku do Jayapury, což znamená "Vítězné město," to už byla jenom hodinka. Pohled při přistávání je nezapomenutelný. Letiště je asi 50km od města. Hornatá krajina, jezera, řeky, zeleň, zálivy. Říkal jsem si Kalifornie bez silnic, pochodní a blázince. Tady končí Indonésie a aby kamenem dohodil začíná Papuánská Nová Guinea. Od německého misionáře, který žil na obou stranách jsem se dozvěděl, že rozdíl mezi Irianem a Papua-Novo Guineí je propastný. Geograficky, etnický a historicky jsou obě části stejné. Irian je však Asie a Papua-Nová Guinea je Tichomoří s britsko-australským vlivem.

Na letišti nás čekal šikovný mladý americký misionář, kterému jsme z Jakarty přivezli pro domorodé obyvatelstvo čtyři bedny očkovacích látek. Pozval nás na jejich misii, ale pozvání jsme nemohli přijmout. Nastoupili jsme do dvou minibusů a vykodrcali se z letiště. Čekalo nás překvapení za překvapením. Kdo by

si představoval tu nejpříjemnější a nejkrásnější krajinu, kokosové palmy, stromy obsypané květy, jezera ve zvlněné krajině, bělostné pláže, netvárová vlnkost a žádné horko jako v Jakartě? Ta pověstná hrůza močálů a malárie je na jihu. Náš indonézský průvodce Rudy, který nás doprovázel na motorce píchnul a jel na prázdném pláště asi kilometr, než si schoval motorku v tmavé autodílně.

Jayapura, dříve Sukarnopura a ještě dříve Holandia, podobnost mezi Volgogradem, Stalingradem a Carycynem ne náhodná, leží v úzkém údolí. Nic velkého a zvršku vypadá jako dodlávající zlatokopecké městečko. Ubytovali jsme se v hotelíčku, nic valného, ale jídlo bylo senzační. Ryba po čínsku a vynikající ostrá omáčka sambol. Dvě rovnoběžné hlavní jednosměrné ulice ve směru úzkého údolí s příčnými ulicemi, vytváří uliční žebřík, tolik netypický pro Indonésii. Brouzdali jsme noční Jayapurou, všude se vařilo, peklo, smažilo. Obyvatelstvo se skládá asi z 60% domorodců, 30% Indonésanů a zbytek asi 10% Číňanů. Hlavou mi proskočila prvorepubliková podkarpatská Rus z vyprávění, Češi - Indonésané, kulturtrégří zastávající kdejaký důležitější úřad, policajstvo a učitelování. Číňané mi připoměli podkarpatské Židy. Židé - Číňané jsou skutečná ekonomická hybná páka. Smutek mě popadl, když jsem si prohlížel obchody nabité všelikým zbožím od barevných televizorů k video kamerám, od baterií k toaletnímu papíru.

Spal jsem jako dudek pod burácejícím chlazením na polštáři vypěchovaném pěnovou gumou. Ranní volání mešit nás probudilo do deště. Dámy mne informovaly, že byla hrozná bouře a blýskání a prý nezamhouřily ani očko. Ranní cesta z Jayapury na letiště byla ještě krásnější než ta včerejší. Na letišti jsem si sedl na bobek s bloučkem řidičů všech barev a typů. Bavili jsme se o autoch, kterým vůbec nerozumím. Největší senzaci působily moje pohorky.

Byl jsem překvapen, kolik lidí ovládá společný indonézský jazyk. I v těch nezapadlejších vesnicích jsme si mohli s někým pokvačkat. Na Irianu se mluví asi 270 jazyky.

Čekárna Jayapurského letiště je tmavá, dobře vychlazená, ale začouzená, že by v ní i koště stálo. Pochod k našemu žlutému ptáku z vlnitého plechu společnosti Airfair byl vysvobožující. Interiér samoletu mi notně připomínal jakartské taxiky - vykuchané vraky. Motory značky Pratt and Whitney se však třpytily novotou. Let byl dokonalý. Domorodí stevardi roznesli čaj a cukroví a kolem nás se rozsvítilo přírodní divadlo. Z Jayapury do Wameny, kam jsme letěli, vede jenom pěši, snad i koňská stezka. Silnice se prý začala stavět, ale místní misionář nás ujistil, že nebude dokončena ani v pětiletce páté. Wamena je na JZ od Jayapury na dně velikého prostorného údolí vsazeného do řetězce čtyř a půl tisícovek Jayawajaya pohoří. Průvodce Rudy se usadil vedle mne a vysvětlil mi kolik vezeme vajec, kuřat a co všechno nakoupíme ještě cestou. Ani jsme se nenadáli, prorazili jsme mraky a pod námi se otevřelo údolí osvětlené ranním sluníčkem. Zavodněná polička se blýskala jako klikaté kresby Indiánů. Podle této poliček Holandané objevili teprve v třicátých letech Wamenu a její obyvatele, kmen Dani. Ještě jsme z letadla nevystoupili a už jsme viděli podél přistávací plochy ženy ve slaměných sukních s obnázeňným poprsím. Mladík závodil s rolujícím letadlem a rourka na přirození se jenom třepotala. Jak jí říkat česky? Indonésky se jí říká kotečka, anglicky ji říkají gourd, nebo-li tykev. Rourka je rostlinného původu a pan Ulč jí nazývá trumpetkou. Rourky a roury označují osobnost i kmen. Jsou různé délky, od pracovně kraťoučké, až po slavnostní, tanecní, více než metr dlouhé. Některé jsou malované jako kraslice, jiné spirálovitě zakroucené nebo hákovitě ohnuté. Některé jsou tlusté, že by

se do nich mohl napěchat technický výkres. Hned na letišti začaly cvakat fotoaparáty a navzájem se upozorňujeme, že tohle je ještě civilizace, ať neplýtváme filmem. To jsme netušili, že na bazaru mají háči víc Kodaku, Sakury, Fuji než v celé Stověžaté. Rourky s velkým průměrem slouží jako peněženky i tabatérky. Jedna z našich dam tyto rourky-tlustochy nazvala výstižně "shopping-bag," což jsem ve své české hříšnosti zcela správně překládal "nákupní pytel." Ruce jsme si museli potrásat téměř s každým. Ani ne za dvacet minut vše nové začalo být přirozené. Civilizace však natropila své. Za fotku se běžně platí 100 rupií a někteří rourkaři mi strkali pod nos na místo jednoho prstu dva. Naše malé autobusy nás dopravily do jediné restaurace s umakartovými stoly a báječným jídlem. Vařit v Indonésii dovedou všude, s hygienou je to horší. Připadali jsme si jako v zologické zahradě. My jsme zvěř a místní obyvatelstvo jsou diváci. Pozorovali jak jíme, ale restaurační práh nepřekročili.

Majitel restaurace pan Čandra pochází z Celebesu a chystá se postavit první moderní wamenanský hotel. Snad za několik let zmizí originálnost i z těch méně přístupných míst. Před restaurací ze začali shromažďovat orourkování mladíci a Rudy s Čandrou najmuli 24 nosičů. Kolem nás bylo plno dětí a nově najmutý předák je rozehnal jako kuřata právě darovanou větvičkou. Čandra je výborný znalec celého Irianu a provázel nás během celé štrapace.

Většina nosičů byla z kmene Dani a Jali. Kmen Jali byl objeven teprve v ranných šedesátých letech. A právě k nim, do Angeruku, jsme měli namířeno. Byli jsme rádi, že je máme, protože cestu domů musí znát! To jsme ještě netušili, že všem, od posledního nosiče až po veliciho Rudymho a Čandru bylo jasné, že to do Angeruku nezvládneme. Byli jsme naivní i po mnoha zkušenostech v Indoné-

zii. Kdybychom použili selského rozmumu, mohlo nás napadnout, že to co bylo objeveno teprve v šedesátých letech zůstalo neobjeveno jen proto, že je to nepřístupné. A jen blázni pro svět, bibličtí misionáři, posílení Božím slovem, našli tělesnou a duševní sílu proniknout mezi lidožrouty.

V Indonésii jsou kulisy životního divadla rádně seskupené. Každý herc rec hraje svoji úlohu znamenitě. Chcete-li k Jali, prosím. Bylo by vrcholně neslušné našemu přání nevyhovět, přestože bylo každému jasné, že se rozsypeme. Později se moje souputnice málem počíraly, když jsem jim řekl, že kdyby Mont Everest byl v Indonésii a sedm žen z domácnosti se jej rozhodlo se mnou zdolat, nikdo by ani brvou nehnul a vyzánil by se. A tak díky naší houposti, indonézské zdvořilosti a Boží opatery se sedm žen Pavla Štajgra i on dostali na místa, kam si netroufou ani středně zdatní horalé.

Po posilnění v Čandrově restauraci se začaly autobusky kodrcat prvních 20 km. Museli jsme zdolat asi 30 mostíků. Vice než polovinu jsme přešli pěšky. Neměli jsme odvahu, když bylo jedno kolo v luftu. A pak jsme dál nemohli. Krajina byla úžasná, ani horko, ani zima, osvěžující vzduch. Minuli jsme kopec rozeklaný ve dva, následek zemětřesení z r. 1974. Plni síly a elánu jsme šlapali a obdivovali vše kolem. Pochodovali jsme širokým údolím řeky Balem. Potkávali jsme lidíčky a čím víc jsme se vzdalovali Wameně, tím víc jsme se divili. Mosty začaly být sjízdné, ale žádné auto k nim už nemohlo.

Lidé nahatěli a asi po dvou hodinách jsme potkali holoprsé ženy natřené bílou hlinkou. Byla kmenová válka! Tohle jsme nečekali, ne tak brzo. Rudy nás ujistil, že se války týkají jen zúčastněných stran, ostatní jsou neutrálové a obzvlášť turistům prý nehrozí nebezpečí. Naši nosiči, až na čtyři, patřili k neutrálním kmenech. Tito čtyři se za-

maskovali do našich klobouků a pochodovali jsme v chumlu dál. Kmenové války nejsou nic jiného než odveta. Vy jste mi zabili strejčka, my vám zabijeme bratrance. Mrtvých je asi tolik jako bývalo na zábavě v temperamentnějších oblastech domoviny. Brzy jsme narazili na první válečníky. Z nozder čouhaly prasečí tesáky, kosmetika na nahém těle ze sazí a prasečího sádla a v rukách šípy, oštěpy, ozbrojeni až po uši. Jeden měl rádnou sekuru a když jsme se ho ptali na co, odpověděl po pravdě - bunuh orang - na zabití lidí! Že mi bylo nejlíp, netvrdim. Hoši zapózovali, namířili na nás luky, zařívali a uvolnili ratanové tětivy. Luky mlaskly, ale šípy nevyletěly. Těsně před spuštěním vysadili šípy z těliv. Srdečně se rozrehtali a vděčně jsme jim potřásali rukama. Hoši chtěli po stovce, 6 centů. Dobrě věděli, že máme u sebe tolik peněz, kolik jejich válčící vesnice dohromady neuvidí příštích dvacet let. Stačilo by mlasknutí luků a ukázat na naše opasky, trochu se zamračit a naše velkolepá výprava by skončila hned první den. Poprvé jsem si uvědomil, že koho jsem z neznalosti považoval za divocha, je bázlivý člověk, mnohdy s vyššími morálními zásadami než tzv. civilizovaný člověk. Tohle jsme si uvědomili později mnohokrát, když jsme byli v úzkých. Nosičům stačilo odepnout naše opasky a zmizet, ani by nemuseli utikat. Vždyť bychom se bez nich sami těžko vraceли. Rudy nám ještě prozradil, že když jde kolem ozbrojená indonézska patrola, uschovají válečníci svoje náradíčko do brambořiště a předstírají práci. Kdybychom prý vpochodovali do válečné vřavy, přestali by a pokračovali až po našem přechodu. Ani jsem si nepřál se o tom přesvědčit. Válka, kterou jsme procházeli si vyžádala od července do října 4 mrtvé. Ulice "civilizovaných" zemí a policejní vyšetřovny jsou smrtonosnější než kraj divochů, kteří mstí životy svých příbuzných.

Přiblížili jsme se k přítoku Bamiemu, který jsme museli přebrodit. Na druhém břehu, asi 400 m vzdáleném pracovalo asi 40 lidí nad strží. Ženy se lopotily a rourkarji dohlíželi. Nastal povyk a ryk, jaký jsem si představoval je z Indiánek. Mávali jsme mírovými gesty, přece co kdyby. Za řekou už bylo nepřátelské území. Domorodci nám pomohli s přebroděním. Navečeřeli jsme se a dali jim zbytek rýže, kterou jen hltali. Byla to pro ně pochoutka. Živí se hlavně sladkými brambory. Válečníci na této straně vypadali ještě hrozivěji. Prasečí kly měly obrácené dolů, to prý když nejsou v dobré náladě. Otočené nahoru oznamují že se radují a veselí. Úsměv prasečích tesáků. A zase jsme fotografovali a červené stovky rupí litaly. Válečníci měli dlouhá kopí a věrte, nechtěl bych být propichnut ani napichnut. Po kračovali jsme dál, přelézali jsme nekonečné množství kamenných zídek pláňček.

Připochodovali jsme do okresního městyse Kurima, který má i policejní stanici. Tam jsme si poslechli a natočili lidové zpěvánky a obdivovali lehký běh naháčů. Jen se jim půlky mihaly. Dohnali by nás po třech skocích. Nocovali jsme v prkenné boudě policejní stanice. Jůlinka s jednou dámou a oba průvodci spali venku na verandě a já v jedné a pět žen v druhé místnosti. Desítky, nejen dětských očí, nás sledovaly a nakukovaly okny jak si rozkládáme spacáky a posedáváme. Večer jsme se v hložku bavili s místním "naparáděným" obyvatelstvem v sádlosazovém make-upu. A protože nám ještě zbývala bujnost, brouzdali jsme vesnicí, pohráli si s dětmi, umyli se v říčce, pojedli českodomáci zeleninovou polévku, kuře a výborně osmažené sladké brambory. Nejprve pojedlo damstvo s pánum, potom průvodci a co zbylo bylo pro nosiče. Výčitky svědomí mívám i v Jakartě. Dětsky oddané, obdivující, poslušné, ale hrdé oči nosičů nás ohmatávaly bez ustání.

Na rovníku se setmí a rozbřeskne v šest hodin v červnu i v prosinci. Tma, která nás obklopila a byla jako na šachtě. Hvězdná podiváná byla neuvěřitelná. Vzpoměl jsem si na středověké hvězdárě, kteří zpochybňeli biblí, protože tvrdili, že je asi jenom 700 hvězd, zatímco bible učí, že jich je nespočetně. Na Iriánu je tma tmoucí a co bylo vidět na nebi, uvidíte jen v planetáriu. Tu-to a všechny noci jsme poloproboděli. Otlačené tělo, zvlášť kyčle, spánku nepřidaly. Byli jsme rozcitlivělí jako princezna v pohádce o Princezně na hrášku.

Ráno jsme překročili vysunutý drátený most přes řeku Balem. Chyběly tam dřevěné příčky a přecházeli jsme opatrně jeden po druhém. Nosiči, se vším nákladem, vzali most útokem. Divil jsem se, že je unesl. Pod mostem hučel dravý Balem. A začali jsme stoupat. Mijeli jsme vesnice za vesnicí. Čím jsme byli dále od Kurimy, tím zajímavější byli domorodci a jejich promaštěná kosmetika a ozdoby z kostí. Nahrál jsem si hocha brnkajícího na "kytaru." Fotografovali jsme již bez poplatků. Potkávali jsme ty nejjazjímavější lidičky. Babička s vysušenými prsy ve slaměné sukénce chovala prasátko a nesla jej v náruči jako poklad. S každým jsme si museli potrásat ruce. Úsměvy a údiv na tvářích vesničanů i poutníků byly dojemné. Jedna babička se nám klaněla se slzami v očích a nikdy jsem se necítil tak pokoren. Oči lidí byly plné otázek, radosti a strachu. Mé představy o divoších se rozpadly. Tolik jsem si uvědomoval, že zdejší lidé jsou stejně dušičky jako třeba na Moravě, kde jsem prožíval prázdniny na dědově hospodářství. Jestli jsou lidé Iriánu divoši, co jsme potom my? - Dokončení příště.

-pst-

BIBLE A ZDRAVÍ

Dnešní svět se chvěje panickým strachem z pohlavní choroby AIDS,

která se šíří hrůzným tempem. V některých místech je touto nevylečitelnou chorobou postiženo až 80% obyvatelstva. Slyšíme o právech postižených a osobní svobodě životního stylu víc než o opatřeních jak chránit veřejnost před touto chorobou. Jak málo slyšíme o příčinách a morálním úpadku většiny, který je zodpovědný za tuto nebezpečnou situaci pro celé lidstvo.

AIDS však není jen otázka morální a náboženská. Situace je daleko vážnější a veřejnost je úmyslně držena v nevědomosti. Západní mezinárodní pojišťovací společnosti se tajně radí. Pojišťovny mají na mysli především zisk a dnešní situace jim dělá starosti. Mají statistiky, znají náklady na léčení každé choroby. Udržování jednoho AIDS pacienta při životě se rovná léčení 120,000 běžných pacientů. Péče o jedno AIDSové novorozeně stojí dnes přes 300 dolarů denně, víc než milion dolarů ročně. Jak vyjádřit cenu lidského zdraví penězi, když tolik lidí umírá hladem? Jak vypadá budoucnost? Je jen otázkou času, kdy se začnou "řešit" nejen problémy AIDS, ale i stárnoucí populace. Do r. 2,000 bude v Americe téměř 7 milionů lidí starších 85 let. Kdo bude financovat zdravotní péči tělesně vadných, chronicky nemocných, mentálně postižených, smrtelně nemocných, kdo bude rozhodovat o životě a smrti?

Evoluční myšlení přispěje ke konečnému řešení stejně tak jako přispělo k sexuální revoluci. Člověk klesl na úroveň zvířete na vzestupném žebříčku evoluce. Člověk se řídí hormony, místo rozumem. Pohlavní život se zredukoval na ukovení pudů. Jednotlivci, rodina, celá společnost trpí. Nezodpovědnost, "svoboda" způsobuje nepředstavitelné škody na zdraví žen a dětí. Časté infekce způsobují neplodnost, spontánní potraty, rodí se nedonošené a poškozené děti. Populační "kontrolu" a plodnost řeší potraty. Psychologické a zdravotní následky jsou ne-

dozírné. Lidský život neznamená nic. Ten, kdo si myslí, že prevence, léky a inteligence ochrání jednotlivce, jsou na omylu. Stačí jedna bakterie, jeden virus, stačí se zapomenout jen jednou a pykat celý život.

Boží plán nás varuje, abychom nepodlehli sexuální nemorálnosti. Historie i současnost opět dává za pravdu a promlouvá k těm, kteří Boží slovo neignorují. Před třemi tisíci lety Hospodin promluvil:

Můj synu, věnuj pozornost mé moudrosti, nakloň ucho k mé rozumnosti: ze rtů cizí ženy kape med a její jazyk je sladší než olej, na konec je hořká jako pelyněk... a pokračujme:

...naklonila si ho mnohým přemlouváním, svými úlisnými rty ho svedla. Hned šel za ní jako vůl na porážku.

Jako vůl na porážku jde každý, kdo dává místo a přiležitost ve svém volnomyšlenkářství pornografii, pochybné literatuře, kdo dává místo alkoholu, drogám, kdo se oddává mysticismu, kdo si zahrává s horoskopem, věšti, magií, kdo si dovolí jen v představách popustit uzdu fantazie. Bible varuje, říká nepřibližuj se, prchni před každým hřichem.

...každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.

Ten, kdo podlehne svodům a přemlouvání jde

jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, že tu jde o život.

Bible varuje před cizí ženou, před manželskou nevěrou:

Proč bys blouznil, syny můj, po cizačce, proč bys v náručí cizinky svíral? Cesty člověka jsou Hospodinu zřejmé, on sleduje všechny stopy. Svévolníka polapí jeho zločiny, bude spoután provazy svého hřichu. Nedbal napomenutí, proto zemře; bloudí pro svou velkou pošetilost.

Slovo Boží zakončí nejlépe:

Nyní tedy, synové, slyšte mě, věnujte pozornost výrokům mých úst. Ať tvé srdce nesejdě na její cesty, na její pěšiny se nedej zavést. Její dům - tot cesty do podsvětí; sestupují do komárek smrti.

Před Bohem a jeho absolutní moudrostí nemáme práva. Nemáme právo na hřich, ale máme povinnost, abychom žili čistým životem a varovali.

Mzdou hřichu je smrt.
-kas-

CESTA K BOHU

Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne." (J 14:6)

Oni mu řekli: "Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě." (Sk 16:31)

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkrčísil z mrtvých, budeš spasen. (R 10:9)

Budiž vám tedy známo, bratři, že skrze něho se vám zvěstuje odpuštění všech hřichů; a to i těch, jichž vás nemohl zprostit Mojžíšův zákon. Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří. (Sk 13:38-39)

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 10:28)

Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všecko zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi. Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolená? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. (Mt 4:11-13)